

DE OPMERKELIJKE TOESTANDEN DIE JE ERVAART IN EEN POEZENOPVANG

Een prachtige tijgerkater werd naar ons gebracht. “Oh, die zal snel geplaatst zijn”, opperde ik. Niets was minder waar, geen 3 dagen later, niet meer te bespeuren in de opvang, misschien verstopte hij zich goed? 4^e dag, nog steeds geen ‘prachtige kater’. Een grondige zoektocht in hoeken, kanten en nestjes, zoeken naar eventuele openingen in de afrastering. Niets! Paniek... hoe zal ik dit uitleggen aan degene die hem hadden gered, het was zo een eng gevoel. En toen, plots telefoon uit Rupelmonde. Men had daar een zeer lieve kat gevonden, een tijger, “was hij groot?”, jazeker! De dame adopteerde voorheen al een kat bij ons en bracht al snel de grote kater naar ons. Wat een vreugde bij haar aankomst, het was hem. De volgende dag kwam ik goed geluimd de opvang

binnen, maar... waar is hij? Zoeken, zoeken en niet te vinden. Aan een vrijwilliger stelde ik voor heel de afgespannen draad meter per meter na te kijken en ja, ergens onderaan was er een opening net groot genoeg. Toen belde ik onmiddellijk de mensen van Rupelmonde op en jaja, hij was daar terug aanbeland. Toen kwamen we overeen, de 3^e keer zouden ze

hem als buitenkat houden. Maar neen, dat was niet de bedoeling. Alles goed nagekeken, ondanks chip toch een halsbandje om en wachten om te plaatsen tot hem rust overkwam. Uiteindelijk vond hij een thuisje in een zeer landelijke omgeving.

De juiste poes op de juiste plaats, daar ben ik wel wat om bekend, veel via mond aan mond reclame. Een zeer moeilijke taak die ik erg ter harte neem, neen, zeker niet plaatsen om te plaatsen. Het is grondig aftoetsen en dat neemt toch meestal een uurtje in beslag, maar niets is zo erg dan een verkeerde inschatting, wat heel soms toch gebeurt. Dan ben ik wel behoorlijk van mijn stuk want ik maak van ‘juiste poes, juiste baasje’ eigenlijk een erezaak.

Onlangs gebeurde dit voor de eerste maal dit jaar. Het erge daar bovenop is dat mensen mij meestal een gevoel geven als zou ik slechte trekjes van een poes verzwijgen. Dat doe ik nooit, min- en pluspunten komen altijd ter sprake.

Zo kreeg ik telefoon van een heer, nogal behoorlijk over stuur, dat een kat hem gewoonweg was gevolgd van het ene eind van zijn dorp naar het andere. Zo een lieve kat, zei hij, maar hij moest onmiddellijk terug weg want hij kon geen kat houden. Zo gezegd, zo gedaan, een vrijwilligster ging de poes ophalen.

Wat een lieverd was het inderdaad, altijd maar kopjes geven, op de schoot klimmen, het kon maar niet genoeg zijn. Al snel werd hij geadopteerd door mensen die zo een knuffelkatje zochten. Drie dagen later telefoon.... 'als de kat op onze schoot zit wil hij er niet meer af en bijt dan heftig'. Ik kon mijn oren niet geloven, liet hem onmiddellijk terugbrengen, wij haalden zijn foto van de website. We gaven hem even tijd, vrijwilligers namen hem als eens op schoot, soms beet hij een beetje maar zeker niet elke keer.

Ondanks dat hij niet meer op de site stond was er toch een jong koppel dat er voor ging, niettegenstaande dat ik hen waarschuwde over het 'probleem'. Zo een knuffel wilden ze, het moest hem zijn.

Ze zouden raad vragen en ik zocht nog wat truckjes om het ongewenste gedrag af te leren. Tien dagen erna werd hij door hen geadopteerd. Een weekje nadien, telefoon dat hij zo lief is. Een keer toen hij beet hebben ze hard in de handen geklapt en kijk nu....

Soms vang ik poesjes op van een dame in het buitenland die zich daar ontfermt over sukkelaartjes. Haar middelen zijn zeer beperkt en er komen ook steeds transportkosten bij kijken. Ik tracht dus zoveel mogelijk van de kosten te vergoeden. Zo kwamen op 30 november 4 poesjes aan waarvan er eentje wankelend liep en soms zelf omviel. Hij verbleef 2 dagen bij onze dierenarts voor onderzoek maar bleek toch heel gezond te zijn. Twee werden samen onmiddellijk geadopteerd. Hij bleef over met 1 lapjeskatje waarmee hij een sterke band had. Omdat ik vreesde dat het moeilijk zou zijn om hem te plaatsen werd lapje gereserveerd, alhoewel ik me daar zeer slecht bij voelde.

Maar soms is het lot ons gunstig gezind en lopen de zaken helemaal anders. De adoptant kwam op zaterdag niet opdagen. Op zondag stipt om 14u arriveerden zulke lieve mensen die ze allebei maar al te graag wilden adopteren, want ze wilden echte knuffels en oh ja, dat waren ze zeker en vast. Onmiddellijk zaten ze op de arm en bleven ze maar knuffelen ondanks dat ze deze mensen niet kenden.

Ik trok mijn stoute schoenen aan en ging telefoneren naar de adoptant van de lapjeskat. Oef, deze nam niet op en ik sprak dan een boodschap in hoe het ervoor stond. Ze belde niet terug.

Toen ik weerkeerde naar de verblijfplaats zaten beide poesjes nog steeds op de arm en 2 knuffels vertrokken met 2 knuffelaars !

Dan weet ik weer.... Daar doe ik het allemaal voor !

Op een dag werd een heel magere kater binnen gebracht. Eetlust was maar bitter weinig aanwezig. Grondig bloedonderzoek, het zouden zijn darmen zijn. Hij moest cortisonen nemen, maar het werd steeds erger. Hij vermagerde nog meer, zat heel stil en tijdens een weekend dacht ik : 'hij houdt het niet vol', ik verlies hem, de lieve jongen.

Toeval wil dat ik juist op dat moment van dierenarts was veranderd. Volle paniek belde ik hem op, hij wilde onmiddellijk een nieuw bloedonderzoek om te vergelijken met het eerste. En ja, een heel andere diagnose : de lever. Ik was bang want poezen die heel lang zwerven en veel honger lijden krijgen meestal leverfalen, wat vaak niet meer te herstellen valt.

Maar de nieuwe dierenarts, die voorheen heel wat ervaring in een Franse kliniek had opgedaan, bestelde in het buitenland (hier niet te verkrijgen) medicatie voor het ondersteunen en herstellen van de lever. Intussen was de kat al van bij zijn aankomst gereserveerd door een dame die ging verhuizen naar een beboste omgeving. Ondertussen verliepen er weken en weken, regelmatig belde zij en ik kon enkel maar hopen dat zij zou wachten. Ze kwam hem nog eens bezoeken en ja, ze bleef geduldig wachten. Twee maanden later, door de medicatie, begon hij terug te eten, aan te dikken en had een heldere blik. Lees wat er dan volgt.

Hallo Luc,
zoals je op de foto kan zien, voelt Tyrion zich ondertussen helemaal thuis in Wuustwezel. Hij bezoekt ook regelmatig de burens, gelukkig zijn zij even sociaal als hij. Via het Kattenluikje kan hij komen en gaan wanneer hij wil, maar regelmatig staat hij ons op te wachten als we thuiskomen van het werk om dan toch via de voordeur binnen te komen. Wanneer hij thuis is, ligt hij graag mee te snurken op bed of voor de Koelkast. We zijn heel blij met deze geweldige poes!
Liefs van Yoshi, Kimberly, Tyrion, Mango & Sookie

Tot slot het mooiste relaas ooit over een lieve zwarte kater van 10 en een wat oudere dame. Hij had het allemaal gehad

- Verwaarloosd en graatmager weg gehaald uit een vreselijke toestand.
- Nadat hij wat was aangekomen in het nieuwe gezin moest hij weg wegens echtscheiding.
- Toen kwam hij bij ons, wat een engel, ondanks alles hield hij de moed erin, hij moest het al die tijd geweten hebben dat ze elkaar zouden vinden !

Ook zo mooi wat hier volgt. Zelf heb ik het al minstens 10 keer gelezen en wanneer ik wat moedeloos ben dan neem ik het weer eens ter hand.

Beste Lucretia,

Het kon geen voorbeeldiger katje zijn! Van mijn klein zwart prinsje heb ik op de lange thuisrit niet het gebruikelijke kattenconcert gekregen, nee, ik heb de hele tijd zelfs geen piep gehoord vanop de achterbank. Hij waardeert dus Radio KLARA, zullen we maar denken, en toen ik dit weekend het huis uit moest, heb ik de radio dan ook laten aanstaan.

Thuis ging hij zich inderdaad niét verstoppen, zoals je al voorspeld had, maar hij ging wel nieuwsgierig de stofnestjes opsnorren uit alle verborgen hoekjes van het huis. Hij was enthousiast over het natvoer Royal Canin Renal, en eet ook graag het droogvoer RC Renal, maar van de voedingssupplementen Seraquin Cat is hij nog niet echt fan. Ik heb hem bij Zooplus een vitaminepasta besteld, aansterkend eten (van een ander merk dan A/D Hills, in de hoop dat hij dat wél lekker vindt) en ook nog een drankje dat hem zou moeten helpen terug op gewicht te komen.

Mijn slim katertje op zakformaat had dadelijk gesnapt dat wij in een bed slapen en hij doet dat vanaf nacht één zo dicht mogelijk tegen mij aan en maakt mij niét wakker 's nachts! Als wij al eens één oog opentrekken, is het om te kijken of de ander er nog ligt en we het niet gedroomd hebben.

Hij is heel rustig en braaf, maar wel levendig genoeg, zodat hij bijvoorbeeld geweldig geïnteresseerd was toen hij de marter naar huis hoorde komen (die woont hier onder het dak, hetgeen ik wel al een paar keer heb doorgegeven aan mijn huisbazen, die er verder niéts aan doen, terwijl zij ook in de villa wonen) of ook in het gefriemel van de vogeltjes die naast de voordeur komen overnachten. Binnen een paar weken kan ik hem de grote tuin laten zien, waarin hij kan ravotten en ook op jacht gaan naar muizen. Voorlopig is hij totaal niét ongedurig om buiten te geraken.

Ik kan hier zo nog een tijdje doorgaan met zijn kwaliteiten te beschrijven, want ik ben héél gelukkig met hem, en ik zie dat het wederzijds is.

Rest mij dus je te bedanken voor het uitstekende werk ons samen te brengen ! Ik zal mij inschrijven op je nieuwsbrief, reclame maken voor je werk en het trachten te steunen.

